RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 114.864 van 22 januari 2003
in de zaak A. 132.107/XIV-13.548.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat LONDA SENGI,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Omwentelingsstraat 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kongolese nationaliteit, op 22 januari 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 17 januari 2003 van de commissaris-generaal van de vluchtelingen en staatlozen tot bevestiging van de beslissing van 19 december 2002 van de minister van Binnenlandse Zaken;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 januari 2003 om 15u30;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat LONDA SENGI, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"Volgens uw verklaringen bent u geboren en getogen in Kinshasa. Uw man, met wie u gewoonterechtelijk getrouwd was, was er pastoor in een protestantse kerk met de naam 'Mel' in de gemeente Lingwala. Hij was ook sinds 1990 lid van de oppositiepartij UDPS. Begin 2002 beschuldigden agenten van de inlichtingendienst ANR uw man ervan in zijn prediking de autoriteiten te beledigen en drukten ze hem op het hart daarmee op te houden. Uw man stelde echter dat hij enkel verkondigde wat God hem ingaf en dat hij voor niemand bang was, en ging met zijn prediking door. In juni 2002 kwam een ander kerklid u op een dag 's avonds vertellen dat uw man die dag in zijn kerk was opgepakt. De volgende dag kwam uw man terug thuis met opgezwollen gezicht. U trachtte hem ervan te overtuigen met zijn prediking op te houden maar dat wees hij van de hand. Vier dagen later kwamen ANR-agenten bij u thuis om uw man te zoeken. Die was echter niet thuis. Ze doorzochten het huis en vonden documenten van de UDPS alsook een militair uniform van uw oom met daarin een informatieblaadje over opleiding van militairen - jullie woonden immers in het huis van uw oom, die militair was geweest in het leger van wijlen ex-president Mobutu. Toen uw man 's avonds thuiskwam vertelde u hem wat er gebeurd was, waarna hij weer wegging; hij is nooit meer teruggekomen. Toen u drie dagen later met uw zoontje onderweg was naar de kerk, werd u door ANR-agenten, tegengehouden. U kreeg te horen dat u moest betalen voor de fouten van uw man en werd zwaar mishandeld. Nadat ze vertrokken waren werd u door omstanders in bewusteloze toestand naar het ziekenhuis gebracht, waar u weer bijkwam. Een vriendin vertelde u dat zusters die voorbijkwamen uw kind hadden meegenomen. Na vijf dagen verliet u het ziekenhuis en ging u zich verbergen bij uw vriendin N. in de gemeente Kasa-Vubu (Kinshasa). Daar vernam u van uw vader, via een vriend van hem die u op 15 december 2002 kwam opzoeken, dat ANR-agenten uw vroegere woonplaats bleven komen bezoeken; die vriend had reisdocumenten voor u meegebracht en liet u weten dat uw familie het nodige geld bijeenzocht om u het land te laten verlaten. Op 15 december 2002 vertrok u naar België, waar u de volgende dag op de luchthaven van Zaventem door de Federale Politie werd tegengehouden wegens het gebruik van valse documenten (cf. verslag Federale Politie BN/6401/02 dd. 16 december 2002), waarna u dezelfde dag asiel aanvroeg.

Onaannemelijke, tegenstrijdige en incoherente verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo is het bijzonder onaannemelijk dat kloosterzusters uw vierjarig kind zouden hebben meegenomen terwijl u bewusteloos op de grond lag en dat u sindsdien, tijdens de zes daaropvolgende maanden die aan uw vertrek voorafgingen en tijdens dewelke u bij uw vriendin N. verbleef, niets meer over uw kind zou hebben gehoord.

Het feit dat ANR-agenten u na dit incident in uw vroegere woning bleven komen zoeken, een feit dat toch met de kern van uw vrees en vlucht verband houdt, vermeldde u pas tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal (cf. gehoorverslag dd. 24 december 2002) ... nochtans uitgebreide gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. gehoorverslag dd. 19 december 2002, punt 42) maakte u hiervan in het geheel geen gewag en beantwoordde u de vraag of er 'verder nog dingen gebeurd' waren, negatief. Nog tijdens dit laatste interview stelde u het adres of de gemeente van uw vriendin bij wie u gedurende zes maanden verbleef, niet te kennen omdat u 'problemen aan het hoofd' had; dat is op zich al vreemd en komt bijzonder weinig geloofwaardig voor als u voor het Commissariaat-generaal niet alleen die gemeente wél blijkt te kennen (p. 9), maar ook het preciese adres van de zetel van de UDPS in Lingwala blijkt te kunnen noemen, hoewel u stelde daar nooit geweest te zijn (p. 12). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u verder dat u in juni 2002 door ANR-agenten werd toegetakeld terwijl u naar de kerk onderweg was (p. 8), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat dit gebeurde toen u er aankwam. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nadrukkelijk dat u tijdens het bezoek van de ANR-agenten in juni 2002 (tijdens hetwelk uw huis werd doorzocht) met de dood bedreigd werd, iets wat u tegenover het Commissariaat-generaal ontkende (p. 8).

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u eerst dat uw vriend (die u voor het Commissariaat-generaal systematisch uw 'man' noemde, met wie u stelde gewoonterechtelijk gehuwd te zijn) niet politiek actief was, terwijl u even later beweerde dat hij schatbewaarder voor de UDPS in Lingwala was.

De documenten die u voorlegde vermogen niet aan bovenstaande bevindingen iets te veranderen. Het paspoort met nummer C0206195 afgegeven op 10 september 2002 draagt een naam en bevat een foto die de uwe niet zijn; de verblijfsvergunning van Denemarken met nummer D182995 afgegeven op 14 april 1998 staat op dezelfde naam, en het medisch attest dd. 18 december 2002 van dokter Fierens stelt enkel het bestaan van een litteken vast dat 'wellicht

door slag op de neus' veroorzaakt is, maar bewijst niets aangaande de feiten die daaraan volgens u ten grondslag liggen.

Ten slotte bevat uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) opwerpt; dat zij dit in essentie als volgt toelicht:

- dat de verklaringen van de verzoekende partij betreffende het feit dat kloosterzusters haar kind hadden meegenomen terwijl zij in Congo was en dat zij de zes volgende maanden niets meer van haar kind vernomen had, met de bestreden beslissing als ongeloofwaardig worden beschouwd; dat de verzoekende partij nochtans duidelijk heeft verklaard dat zij bewusteloos was geslagen, naar een ziekenhuis was gebracht, dat kloosterzusters het kind hadden meegenomen en dat de verzoekende partij het kind niet kon zoeken omdat zij geen adres van die zusters had;
- dat het feit dat de verzoekende partij de tweede huiszoeking niet bij de dienst Vreemdelingenzaken had vermeld en wel op het commissariaat-generaal geen weigeringsmotief kan vormen, nu die huiszoeking niet eens het voornaamste vluchtmotief is;
- dat de verzoekende partij had gezegd dat zij het adres van haar nicht niet kende omdat zij het huisnummer niet kende, maar dat zij de gemeente en de straat wel degelijk kende; dat zij het adres van de U.D.P.S. in Lingwala kende uit bepaalde documenten; dat het niet onaannemelijk is één adres te kennen en een ander niet;
- dat de verzoekende partij duidelijk heeft verklaard dat zij op weg naar de kerk en niet bij de kerk was mishandeld; dat de zogenaamde tegenstrijdigheid is te wijten aan een vertaalfout van het Lingala via het Frans naar het Nederlands;

Overwegende dat de door de verzoekende partij ingeroepen bepalingen betrekking hebben op de uitdrukkelijke motiveringsplicht, die tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de uiteenzetting in het middel blijkt dat de verzoekende partij deze redenen kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing

kunnen dragen; dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt; dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal prima facie op kennelijk onredelijke wijze tot de ongeloofwaardigheid heeft besloten van het verhaal van de verzoekende partij als zou de verzoekende partij bewusteloos naar een ziekenhuis zijn gebracht met achterlating van haar vierjarig kind dan wel dat kloosterzusters het kind zouden hebben meegenomen met achterlating van de verzoekende partij zelf, zonder dat het mogelijk was binnen de zes maanden het kind terug te vinden; dat de verzoekende partij op het commissariaat-generaal wel degelijk heeft verklaard dat zij het adres of de gemeente van haar vriendin N. niet kende en dat het prima facie niet kennelijk onredelijk is dit als ongeloofwaardig te beschouwen, wanneer blijkt dat de verzoekende partij wel het adres van een zetel van de U.D.P.S. kent, waar zij nooit is geweest; dat daaraan geen afbreuk wordt gedaan door de uitleg achteraf dat de verzoekende partij enkel het huisnummer van haar vriendin niet kende en dat zij daarom ook geen straat of gemeente had genoemd; dat integendeel dergelijke uitleg ongeloofwaardig overkomt; dat de verzoekende partij thans niet aannemelijk maakt dat er vertaalproblemen op het commissariaat-generaal of de dienst vreemdelingenzaken zijn geweest, nu de verzoekende partij prima facie daarover toen geen opmerkingen heeft gemaakt, ook niet na voorlezing van de verhoorverslagen; dat de verzoekende partij tenslotte uit het oog verliest dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en dat niet ieder afzonderlijk in aanmerking genomen element een zelfstandig weigeringsmotief hoeft te vormen; dat de commissaris-generaal op grond van het geheel der in aanmerking genomen feiten prima facie niet in onredelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen noch zich op onjuiste feiten heeft gesteund; dat het middel prima facie ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel machtsoverschrijding opwerpt en schending van “het algemene beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid bij haar beslissing gehouden is rekening te houden met het geheel van de door de aanvrager bijgebrachte elementen”; dat slechts enkele ongunstige elementen in aanmerking zijn genomen en dat de asielaanvraag op grond daarvan niet had verworpen mogen worden in de ontvankelijkheidsfase;

Overwegende dat een asielaanvraag met toepassing van artikel 52, § 1, 2/, a) van de Vreemdelingenwet in de ontvankelijkheidsfase kan worden verworpen wanneer

de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat daar met de bestreden beslissing toepassing van wordt gemaakt, zodat ze prima facie niet met machtsoverschrijding is genomen; dat uit de bespreking van het eerste middel reeds blijkt dat de commissaris-generaal prima facie niet op kennelijk onredelijke wijze tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag heeft besloten op grond van het geheel van de door hem in aanmerking genomen elementen; dat het middel prima facie ongegrond is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**